

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa V. S.A. w G.
przeciwko Prezesowi UAE
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 26 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 listopada 2015 r., VI ACa [...] Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację Prezesa UAE (Prezes UAE), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 31 lipca 2014 r., AmT [...], uchylającego decyzję Prezesa UAE z 24 grudnia 2012 r., nakładającą na V. S.A. w G. (powód) karę pieniężną za naruszenie obowiązku, o którym mowa w art. 161 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800 ze zm., dalej jako Prawo telekomunikacyjne lub PT).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny stwierdził, że art. 10 ust. 2 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w

sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE. L 2002 Nr 108, s. 21, dalej jako dyrektywa o zezwoleniach) nie daje podstaw do równoległego prowadzenia postępowania kontrolnego i odrębnego postępowania o nałożenie kary pieniężnej. Bezsprzeczne jest, że organ regulacyjny ma możliwość nakładania kar pieniężnych, jednakże wystarczające jest w tym zakresie przeprowadzenie postępowania o nałożenie kary pieniężnej, bez uprzedniego wszczęcia postępowania kontrolnego.

Nieprawidłowo zatem Prezes UKE podnosi, że w wyniku implementacji znowelizowanej dyrektywy o zezwoleniach doszło do zmiany art. 201 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego. Co więcej, nawet gdyby rzeczywiście wprowadzona została zmiana w brzmieniu art. 201 ust. 3 PT, to rozważania dotyczące skutków tej zmiany, w zakresie wzajemnych stosunków postępowania kontrolnego i postępowania prowadzonego bezpośrednio na podstawie art. 209 i 210 PT, uzależnione byłyby od jej zakresu.

Przyjęcie interpretacji proponowanej przez Prezesa UKE mogłoby doprowadzić do sytuacji, w której powód dwukrotnie zostałby ukarany za ten sam czyn, co jest niedopuszczalne z uwagi na fakt, iż kary pieniężne zbliżone są w swej istocie do sankcji karnych, w przypadku stosowania których obowiązuje zakaz *ne bis in idem*. Ponadto przyjęcie forsowanego przez Prezesa UKE poglądu czyniłoby normę z art. 201 ust. 3 PT zupełnie zbędną, co pozostawałoby w sprzeczności z zasadą racjonalności ustawodawcy.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł Prezes UKE, zaskarżając go w całości.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes UKE powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie czy po 25 maja 2011 r. przepis art. 21 a dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE. L 2002 Nr 108, s. 33, dalej jako dyrektywa ramowa) i art. 8 dyrektywy ramowej w zw. z art. 10 ust. 2 i 3 dyrektywy o zezwoleniach interpretowany prawidłowo stoi na przeszkodzie przepisom art. 201 ust. 3 PT w zw. z art. 209 ust. 1 pkt 4 PT interpretowanym w ten sposób, że przepisy Prawa telekomunikacyjnego określają wprost sekwencję

czynności podejmowanych przez Prezesa UKE. Wszczęcie postępowania kontrolnego, w toku którego ustalone zostaną nieprawidłowości w działaniu kontrolowanego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego (w zakresie przedmiotu kontroli) powoduje, że kompetencja Prezesa UKE do ukarania przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w wyniku samoistnego postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej zostaje wyłączona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa UKE. powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w potrójnej wysokości.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa UKE. nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdza, że kwestia relacji pomiędzy postępowaniem kontrolnym a samoistnym postępowaniem w sprawie nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego było już wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. Dotychczasowe orzecznictwo w tym zakresie zostało podsumowane i podtrzymane w wyroku Sądu Najwyższego z 8 października 2014 r., III SK 85/13 (LEX nr 1511599). Zaskarżony przez Prezesa UKE. wyrok Sądu Apelacyjnego jest zbieżny z wyżej wymienioną linią orzeczniczą, którą Sąd Najwyższy w obecnym składzie w całości popiera i potwierdza. Brak jest zatem publicznoprawnej potrzeby rozstrzygnięcia tak sformułowanego zagadnienia prawnego, co zostało już stwierdzone w postanowieniu Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2016 r., III SK 16/15 (LEX nr 2000275).

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.